

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2021r.

sprawy **P. K.**

skazanego z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 189§1 k.k. i art. 11§2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 11 września 2020r., sygn. akt VII Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 lutego 2019r.,

sygn. akt III K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie zauważyć należy, że budowanie zarzutów kasacyjnych w oparciu o wskazanie jako naruszonego przepisu – art. 7 k.p.k., jest zabiegiem chybionym w sytuacji, gdy Sąd Odwoławczy przepisu tego nie stosował, gdyż rozstrzygnięcie swoje ograniczył do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji, prawidłowo sformułowany jest zarzut postawiony w pkt III skargi, w którym skarżący wprost wskazuje na wady kontroli odwoławczej. Zarzut ten w istocie obejmuje

swoim zakresem również te kwestie, które podniesione zostały w dwóch pierwszych punktach kasacji.

Natomiast zarzut przedstawiony w pkt IV, a więc niewspółmierności wymierzonej skazanemu kary, jest w świetle dyspozycji art. 523§1 k.p.k., w postępowaniu kasacyjnym, niedopuszczalny.

W tej sytuacji, przechodząc do omówienia zarzutu III-ego kasacji, stwierdzić należy, że skarżący tylko pozornie podnosi w nim problemy związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowany jest on przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz wskazanemu już art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Skarżący koncentruje się przede wszystkim na dwóch zagadnieniach – wiarygodności zeznań pokrzywdzonego i dowodu z zapisu fonicznego.

Przed wszystkim, trudno zgodzić się z tezą obrony, że już Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom pokrzywdzonego, skoro na k. 9 uzasadnienia swego wyroku, Sąd ten stwierdził, że *„za w pełni wiarygodne uznał natomiast kluczowe dla sprawy zeznania Ł. H.”*. Na k. 10 dodał, że uczynił tak, gdyż *„były one bowiem jasne, spójne, szczegółowe i logiczne”*, a potwierdziły je zeznania świadka M. M., a więc funkcjonariusza policji, którego przecież zawiadomił pokrzywdzony już podczas trwania zdarzenia. Nie można zatem podzielić również tej argumentacji obrony, gdzie wskazuje się na oparcie ustaleń tylko na zeznaniach jednego świadka (*„jedynym dowodzie”*). Sąd Okręgowy dostrzegając rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego, wyjaśniane przez niego na rozprawie (k.365), ustosunkował się do nich w części 3.1 formularza uzasadnienia swego wyroku. W zeznaniach tych Ł. H. wszak podtrzymał wszystkie złożone wcześniej depozycje.

W tej sytuacji, z przytoczonych wyżej względów, nie sposób mówić o tym, że Sąd Odwoławczy, w omówionym zakresie, rażąco obraził art. 433§2 k.p.k.

Analogiczna sytuacja zachodzi co do oceny dowodu z nagrania sporządzonego przez skazanego P. B. Tutaj, Sąd Odwoławczy dzieląc

zastrzeżenia obrony, dopuścił dowód z opinii fonoskopijnej. Powyższe już uczyniło zarzut apelacyjny nieaktualnym, a więc nie można w tym zakresie mówić o obrazie art. 433§2 k.p.k. Co zaś do wartości dowodowej tego materiału, trudno nie zgodzić się z konstatacją Sądu Okręgowego, że obrazuje on jedynie fragment zdarzenia składający się z trzech odrębnych zapisów. Nie było zatem możliwości dokonania w oparciu o niego dalej idących ustaleń faktycznych.

Również zatem i w tym zakresie kasację należy ocenić jako oczywiście bezzasadną.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami procesu za postępowanie kasacyjne, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.